

Forfatter: Holberg, Ludvig

Titel: Værker i tolv bind 9: Niels Klim

Citation: Holberg, Ludvig: "Værker i tolv bind 9: Niels Klim", i Holberg, Ludvig: *Værker i tolv bind 9: Niels Klim*, udg. af F. J. BILLESKOV JANSEN ; Volmer Rosenkilde , Rosenkilde og Bagger, 1969-1971, s. 437. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-holberg09-shoot-idm139856959852496/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Værker i tolv bind 9: Niels Klim

MORALSKE FABLER

me sig tilpas, naar han skulde klavre op paa Bierget: Men faldt med sin heele Ladning ned udi Dalen igien: Da raabte een, som stod paa Spidsen af Bierget, ham til med disse Ord: Min Ven! Veyen til denne Stad er steil og vanskelig, og du tænker dog med en heel Ladning af Frugt at komme her op.

*Fabelen sigter paa dem, som begive sig paa Dydens Vey, og søge de lykkelige Boeliger, hvilke de dog ikke kand naae, efterdi de have deres Vellyster med sig, som trække dem tilbage, og hindre dem udi Reysens Fortsættelse.*

199. Fabel.

*Theophili Testament.*

Theophilus, da han blev heftig syg, og saae sit Time-Glas at være udrundet, gjorde han saadant Testament, at hans eene Ven Philemon skulde betale hans Gield, og at hans anden Ven Timocles skulde forsørge hans efterladte Hustrue og Børn: Begge disse Venner glædede sig over den Tilliid, Theophilus lod see mod dem, og ansaae Testamentet som en stor Skat.

*Denne Fabel viser Exempel paa et uforfalsket Ven-skab. En sandfærdig Historie af samme Natur anføres af Gellio.*

200. Fabel af Geller.

*Den barmhiertige Lucretia.*

Lucretia, da hende engang en overmaade stor Arv tilfaldt, sagde hun: Jeg glæder mig over, at jeg herved er sat udi Stand til at hielpe og husvale Fattige: Just da hun dette sagde, indstillede sig en gammel syg Qvinde, som bad om Almisse. Lucretia blev strax saaledes af Medlidenhed bevæget, at Taarene stode hende udi Øyene, hvorudover hun gik strax hen og gav den fattige syge Qvinde et Stykke skinalet Brød.

*Denne Fabel viser Exempel paa de Riges Gavmildhed.*

MORALSKE FABLER

201. Fabel.

*Æslet og Hesten.*

En Hest, som længe havde været udi Ride-Skolen, og havde øvet sig udi konstige Skridt og Spring, snublede engang, med sin Rytter, hvilken ved Faldet brød sit Been. Æslet, som dette ansaae, brast derover udi Latter, og sagde: Hvortil tiener saa mange u-nødige Complimenter. I havde gjort bedre at gaae lige frem som jeg.

202. Fabel.

*Om Grønlænderen.*

En Grønlænder, som blev bragt til en stor Hoved-Stad, og blant andre Curiositeter, som man visede ham, saae paa Ridebanen en Berider at tumle en Hest, og at øve den i at gjøre Krumspring, sagde: Den Nar vil have Bestet til at flyve, skjønt han seer at det ingen Vinger haver.

*Historien viser, at de saakaldede Barbarer ikke dømme anderledes om polerede Folks Ziirligheder.*

203. Fabel.

*Om Americaneren.*

En nyelig ankommen Americaner til en Europæisk Stad saae engang, da han stod ved en Kirke-Dør, Folk at gaae med Kaarde ved Siden ind udi Kirken: Han tænkte derfor, at det var et Sted som var berammet til Striid, og sagde: Mig undrer, at disse Folk ikke hellere slaaes sammen udi aaben Feldt: Da han derpaa strax hørte, at man begyndte at synge udi Kirken, blev han bestyrket i de Tanker om Slagsmaal, og sagde: Jeg merker af det store Skriig, at her maa gaae heel blodigt til, og derpaa flygtede hen udi en anden Gade.

*Denne Fabel censurerer de fleeste Europæiske Folks Vedtægt, som udi Stæderne gaae bevæbnede i Freds-Tider endogsaa til Kirke.*